

Από τον Χρήστο Επαμ. Κυργιάκη

Τέτοιο όνειρο σαν το χθεσινοβραδινό, δεν θυμάμαι να έχω ξαναδεί. Ακόμη να κατεβεί η τρίχα. Τόση ανατριχίλα πέρασα.

Ήτανε, λέει, ο Ντάισελμπλουμ, αυτός ο καλός άνθρωπος που χρόνια να μου κόβει ο Ύψιστος και να του δίνει ώρες και περπατούσε δίπλα-δίπλα με τον Γιούνκερ, αυτόν που κοπάναγε το μνημόνιο στο κεφάλι του Βενιζέλου κι ο Βενιζέλος ο αθεόφοβος, αντί να του πει ευχαριστώ και να κάθεται να τις τρώει, του έριξε μία με την κοιλιά, και τον πέταξε πέρα τον Χριστιανό.

Μαζί τους ήταν και η Λαγκάρντ, η κούκλα, η αγάπη μας (που λέει και ο Χατζηνικολάου για τη Θεσσαλονίκη).

Και μετά άρχισε ο εφιάλτης.

Ο χρυσός αυτός άνθρωπος, ο Ντάισελμπλουμ μετατράπηκε σε τέρας με ανθρώπινο σώμα και κεφάλι γύπα.

Ο προστάτης των φτωχών και αδυνάτων, ο Γιούνκερ, μετατράπηκε σε τέρας με ανθρώπινο κεφάλι και σώμα ύαινας.

Η αξιολάτρευτη κυρία, η Λαγκάρντ, το Χριστινάκι των απλών ανθρώπων, το κορίτσι της διπλανής πόρτας, η ανοιχτή αγκαλιά για όλους τους πονεμένους, μετατράπηκε σε τέρας με σώμα λύκαινας και κεφάλι σμέρνας.

Μετά, εμφανίστηκε και ο Σόιμπλε, ο μεγαλύτερος φιλόanthρωπος και φιλέλληνας των τελευταίων ετών, ο προστάτης των απανταχού εργαζομένων, το φόβητρο των τραπεζιτών με ανθρώπινο σώμα και κεφάλι οχιάς.

Βάδιζαν και οι τέσσερις μέσα στο σκοτάδι ακολουθώντας τη Μέρκελ, την Ανγκέλα της ψυχής μας, τη μοναδική μας σύμμαχο στις κρίσεις, λόγω έλλειψης θέρμανσης, μέρες και νύχτες του χειμώνα.

Κάποια στιγμή, κοίταξε να δεις τι μπορεί να συμβεί σε ένα όνειρο, βρέθηκαν στην πλατεία Συντάγματος, μπροστά από τη Βουλή των Ελλήνων.

Εκεί, είχαν μαζευτεί, λέει, δεκάδες χιλιάδες κόσμος και φώναζαν συνθήματα, ενάντια σ' αυτούς τους άγιους ανθρώπους, που δεν ταιριάζουν σε ανθρώπους με ευγένεια και ήθος.

Ζητούσαν πίσω κάτι κλεμμένα, κάτι δικαιώματα εργασιακά, κάτι για υγεία έλεγαν, για παιδεία, για αξιοπρέπεια και τέτοια ακαταλαβίστικα.

Αφήστε που μιλούσαν συνέχεια για κατοχικό δάνειο και γερμανικές επανορθώσεις. Έφεραν σε τόσο δύσκολη θέση τον Σόιμπλε και την Μέρκελ, που, παρόλο που ήταν όνειρο, ντράπηκα τόσο πολύ για λογαριασμό τους. Πάει ο Ξένιος Δίας, πέθανε από τότε που έγινε επιχείρηση-σκούπα για μετανάστες, σκέφτηκα.

Μετά, λέει, άρχισαν όλοι αυτοί οι χιλιάδες αγροίκοι, οι απολίτιστοι, οι τεμπέληδες που αρνούνται να ξεπληρώσουν άλλες 24 φορές τα δανεικά, που δεν θέλουν να επιμηκυνθεί το δάνειο μέχρι το 2150,

άρχισαν, που λέτε, να πλησιάζουν απειλητικά προς τον Ντάι, τον Γιουνκ, τον Σόι, την Χριστίνα και την Ανγκέλα. Κι όσο πλησίαζαν όλο και ζητούσαν πιο επιτακτικά από τα 5 χρυσά μου να φύγουν, όχι μόνο από την πλατεία αλλά και από τη χώρα.

Ντράπηκα πολύ και έκλαιγα στον ύπνο μου για το πόσο άσχημα θα ένιωθαν εκείνη τη στιγμή, ο Αντώνης, ο Γιωργάκης, ο Βαγγέλαρος, ο Άδωνις και όλη εκείνη η φιλόξενη καλοπαρέα.

Ξύπνησα το πρωί απότομα από την τηλεόραση που είχα ξεχάσει ανοιχτή από το προηγούμενο βράδυ, παρακολουθώντας τις εξελίξεις στο Γιουρογκρουπ.

Άνοιξα τα μάτια μου κι εκείνη τη στιγμή έδειχνε πλάνα από τη συνεδρίαση.

Ήταν όλοι τους εκεί με τις πραγματικές τους μορφές.

Κοράκια, σμέρνες, ύαινες, λύκοι και γύπες όλοι σε παράταξη, έτοιμοι για μία ακόμη φορά να μας επιτεθούν και να συνεχίσουν το ξέσκισμα.

Για να δούμε. Θα τους φοβηθούμε και πάλι; Θα δεχτούμε άλλη μία θυσία στο βωμό των τραπεζών και των κερδών τους;